

mest sikre være for dem at blive gravide på den gammeldags måde, og den ville de jo i givet fald også vælge.

Da vi drøftede sagen ved førstebehandling, spurgte jeg flere af ordførerne, om de mente, at man skulle sætte et æg op, også selv om ingen af de sunde fosteranlæg havde den ønskede vævstype. Ingen af dem, jeg spurgte, forstod vist, hvad jeg mente, de sagde noget afværgende om, at det var forældrenes eget valg osv. Men mon ikke vi alle sammen godt vidste, at det ville forældrene næppe gøre, netop fordi de ingen problemer havde med at få børn på almindelig vis og givetvis også ville foretrække det sådan, hvis det bare drejede sig om at få et barn, og at man altså kun ville sætte graviditeten i gang, hvis barnet kunne hjælpe sin syge bror.

Men er der så noget galt i, at et barn efterfølgende ved, at det udelukkende skylder en syg bror, at det findes? Ja, for havde han ikke været syg, var netop dette barn aldrig blevet født. Det er i hvert fald et dramatisk brud med vores hidtidige menneskesyn.

Kl. 11.10

Det var Immanuel Kant, der først slog fast som en del af den vestlige kultur, at intet menneske i sin grund kan være et middel for et andet menneske. Ethvert menneske er et formål i sig selv. At det også er kristent arvegods, altså ud fra at ethvert menneske er skabt i Guds billede, betyder ikke, at man behøver at være kristen for at have dette menneskesyn. Det er for længst blevet fælles grundværdi i vores kultur – troede jeg. Men nej, det er noget skinhelligt vås, er jeg blevet belært om, når man nu kan hjælpe et sygt barn.

Lad mig derfor prøve at begrunde det, som jeg indtil disse dage ikke havde troet, at man behøvede at argumentere særskilt for. Lad os sige, at vi endnu ikke er kommet så langt på glidebanen, at man ville sætte en fødsel for tidligt i gang for at fremskynde adgangen til navlestreng og moderkage, altså i den situation hvor det barn, der skal behandles, pludselig får en forværret tilstand, og moderen er så langt henne i graviditeten, at der er sandsynlighed for, at barnet kan overleve, men det er altså nu, vi har brug for det, og man står med det syge barn, for hvem det hele er sat i gang.

Den situation blev jo beskrevet i et debatindlæg i Politiken forleden dag af en jordemoder, og hun åbnede bestemt også muligheden for, at man kunne sige, at man sætter en abort i gang, hvis der bliver mulighed for det, og det er heller

ikke blevet afvist, sådan at det ikke ville kunne lade sig gøre.

Jeg vil stadig væk tro, at det her ikke vil ske der, hvor vi er, men netop fordi glidebaneargumentet har fået den vægt, som det har fået i denne her debat, så er der ingen sikkerhed for, at man kan afvise, at det ikke også vil ske. Det er jo for det syge barns skyld, at det nye barn er under tilblivelse, og de desperate forældres dilemma kan i hvert fald ikke bagatelliseres.

Jeg tror, det er meget vigtigt at holde fast i, at ingen af os ønsker at bagatellisere det dilemma, som de desperate forældre er i. Det er jo derfor, vi kan se, hvad det er for nogle følger, der kan komme af den her behandling.

Vi siger nu, at barnet så bliver født, og at det er gået godt, så kan der hurtigt efter fødslen blive brug for en knoglemarvstransplantation.

Et barn skal i dag være et år, før man må det, men ærligt talt, barnet – lad os sige, at det er en lillesøster – tager vel næppe alvorligt skade, og det giver jo ikke mening at ofre den syge storebrors liv bare for at vente, til lillesøster er et år. Det er jo derfor, at hun er der.

Eller man kan forestille sig, hvad der sker, hvis broderen i 30-års-alderen får nyresvigt. Jamen himlen forbyde, at disse ting måtte ske. Og det er der al mulig grund til i hvert fald at håbe på, men der er ikke nogen grund til at være sikker på, at sådan nogle ting ikke kan ske.

Nu kan lillesøsteren jo komme til undsætning med sin nyre. På det tidspunkt er hun gammel nok til selv at bestemme det, og hun ved jo, at hun skylder sin bror sit liv, og sådan kan det blive ved. Vi har pålagt den nye den sidegevinst ved sin tilblivelse, at hun kan hjælpe sin bror. Og hun vil aldrig, aldrig, aldrig kunne flygte for, at det er derfor, hun er der.

Med hvilken ret påtvinger vi et andet menneske denne godhed? Hvad, når det begynder at stille det spørgsmål, vi alle vel husker at vi stillede, da vi var store børn, da vi røg ud i identitetskriser i vores pubertet: Hvorfor er jeg den, jeg er? Hvorfor lige mig?

Alle vi andre har vores ret i os selv. Tilfældigheden gør, at ingen har magt over os sådan i det uendelige. Vi er vores eget indiskutable formål, også selv om vi selvfølgelig har skullet opfylde alle mulige andre slags formål som forældres ønske om at få barn, om at få trøst i alderdommen, og hvad ved jeg.

Men nu er vi altså parate til at lave et menneske, der har rationelle svar på, hvorfor man er